

mænd, der vælges til medlemmer af Folketinget, ikke behøver regeringens tilladelse til at modtage valget. Vi har sågar haft en landsdommer, den fornemme gamle kollega, hr. Knud Thestrup, som ikke nedlagde sit dommerhverv, da han blev medlem af Folketinget. Han sad altså somme dage af året og lovgav og somme dage af året og afsagde domme ud fra sin forståelse af de love, han enten havde stemt for eller imod herinde. Vi har altså ikke den skarpe opdeling af magten i de tre berømte dele, og det synes jeg bare der skal slås en streg under, da flere har været inde på emnet.

Der har også været talt om, at politiet og anklagemyndigheden ikke bør ligge i det samme ministerium, men det må jeg erklære mig uenig i. Politiet er jo anklagemyndighedens efterforskningsorgan, og hvis de to instanser ikke lå samme sted, måtte anklagerne enten alligevel rette sig efter, hvad politiet nåede frem til, eller også måtte de have deres eget personale og foretage deres egne undersøgelser for at være totalt uafhængige og adskilt fra politiet, og derfor tror vi ikke, det er nogen god idé. Der er intet vundet, når det gælder effektivitet, og allermindst når det gælder uafhængighed. Det er helt naturligt forbundne kar, for politi og anklagemyndighed arbejder i udtrykkelig forlængelse af hinanden.

Hvad dagsordensforslaget angår, turde det være fremgået af, hvad jeg sagde til indledning, at vi ikke kan stemme for det.

Pia Kjærsgaard (DF):

Noget må der ske. Det er vist den samstemmende opfattelse, når man taler om Justitsministeriets rolle i denne tid, for det er jo ikke småting, vi har måttet se med hensyn til kaotiske begivenheder, fejltagelser og skandalesager i Justitsministeriet. Tænk bare på Nørrebro-sagen, hvor det ellers så hæderkronede ministerium har ladet sig koste rundt af alle mulige interesser i sagen. Medierne og ombudsmanden har udnyttet hver evig eneste blottelse i ministeriets sagsbehandling, men den ansvarlige i sidste ende er trods alt den, der blottes sig, og her har Justitsministeriet endegyldigt problemet.

Man kan så diskutere, om det er klogt af SF at rejse debatten nu, hvor Domstolsudvalget stadig arbejder og ikke er færdigt før til sommer. Men på den anden side har vi jo tit set her i Folketinget, at når et udvalg har barslet med et resultat, har regeringen allerede definitivt lagt sig fast på en løsning og er helt urokkelig, og derfor er det

selvfølgelig ikke så tosset, at vi får debatten nu, for noget må der ske.

Men er det nu også ministeriet, det er galt med, eller er det måske i virkeligheden de siddende ministre, der har skabt problemerne? Jeg mener i høj grad, det sidste er tilfældet. Som lederen af Center for Etik og Ret, dr. phil. Peter Kemp, har sagt til Jyllands-Posten, har især Nørrebro-sagen fået lov til at udvikle sig til en skandale, fordi vattede politikere er løbet fra deres ansvar. Hvis de endeligt ansvarlige, nemlig ministre, fører en slingrekurs og lader sig styre af omverdenen og måske ikke har vældig megen forstand på de områder, de er ministre for, skal det jo gå galt.

Mange jurister udtaler sig også om graverende problemer i ministeriet. Lektor i folkeret ved Københavns Universitet, Lars Adam Rehoff, har eksempelvis kommenteret, at Justitsministeriet har både den udøvende og dømmende magt under sine vinger, og sagt, at det er stødende for retsbevidstheden, at magtbaserne på den måde hænger sammen. Højesteretsdommer Per Walsøe mener, at den næsten automatiske rekruttering fra Justitsministeriet til domstolene meget nemt kan føre til en korrumperende magt, og det er egentlig underligt med alle de udtalelser, når man tænker på, at det stadig er Danmark, vi taler om.

I begge udtalelser ligger der imidlertid, at en stærk minister måske kunne gribe ind inden for de givne rammer og sikre fornuftige handlinger i Justitsministeriet. For Dansk Folkeparti står det således klart, at diskussionen i store træk er opstået, fordi skiftende ministre har svigtet og har fejlet vigtige ting ind under gulvtæppet, så hvis vi skal videre, må søgelyset i første omgang rettes mod diverse justitsministres embedsførelse.

Da statsminister Poul Nyrup Rasmussen trådte til med sin regering, gjorde man en dyd af for enhver pris at blive siddende på sine ministerposter, så der er såmænd nok ikke megen hjælp at hente her. Det er især derfor, Dansk Folkeparti er villigt til at følge SF's bestræbelser på via Folketingets hjælp at sætte skik på Justitsministeriet et meget langt stykke hen ad vejen.

Men hvordan gør man det så? Der er nogle, der siger, at man skal lægge domstolene ind under Statsministeriet eller Indenrigsministeriet eller Folketinget. Nej, hvis vi for alvor skal skabe et selvstændigt, uafhængigt og habilt justitsministerium, skal styringen og kontrollen med